

mokraterne vendte tommelfingeren nedad, og derefter fulgte Det Radikale Venstre trop. Det er jo en kendsgerning. Så er alle de der mellemregninger om møder hvornår og hvordan og hvorledes ret uinteressante. Bundlinjen er: Det Radikale Venstre støtter ikke en idé, som man siger man har kæmpet for i ganske mange år, simpelt hen fordi man ikke kunne få lov til det af Socialdemokraterne.

Kl. 21.50

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg ved ikke, hvilken skole fru Pia Christmas-Møller har gået på, men den må være præget af fortidens synder.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde: Vi sagde ja til et enstrengt skattesystem. Det gjorde vi sammen med Socialdemokraterne. Vi sagde ja til at flytte halvdelen af et skatteceter fra en del af Sønderjylland til en anden del af Sønderjylland, og så sagde vi, at så skulle vi nok stemme for alle fem skattelove. Men det var ikke engang nok. Næ, vi skulle også lægge ryg til alle DUT-forhandlingerne, og vi skulle ubeset lægge ryg til alle fremtidige effektiviseringer og den måde, gevinsterne skulle bruges på, uden at vi fik indflydelse på det.

Jeg er ikke i tvivl om, at fru Pia Christmas-Møller mener, at regeringen og Dansk Folkeparti kan gå på vandet, men at vi andre ligefrem skulle være dumme, og at vores grupper bare er gummistempler! Sådan foregår det ikke hos os.

Formanden:

Tak til fru Marianne Jelved. Så er det hr. Villy Søvndal som ordfører.

Villy Søvndal (SF):

I første runde havde vi en diskussion om døren: om at komme ind ad døren, om at få den smækket i hovedet osv. Hvis nogle var i tvivl om, hvorvidt det udsagn havde sin rigtighed, vil jeg godt kvittere for statsministerens besvarelse, for jeg mener, at enhver, der bare måtte have næret gran af tvivl om, at den beskrivelse var rigtig, må være overbevist efter at have hørt statsministeren.

Det var ikke alene et spørgsmål om, at man skulle acceptere skattestoppet, man skulle belæres om det. Det var ikke et spørgsmål om, at man skulle komme kravlende, man skulle komme krybende. Derfor vil jeg godt sige, også til fru Marianne Jelved, som har haft besvær med

dele af den radikale gruppe – det skal jeg ikke blande mig i, det klarer man internt i grupperne – at den slags illusioner har vi aldrig haft i SF's gruppe. Ingen har haft den illusion, at det projekt, vi står over for, altså at trepartsregeringen med de tre store borgerlige partier bestod af partier, der bare drømte om at lukke andre ind.

Man kan også spørge: Hvorfor skulle de det? Hvorfor skulle man lukke partier ind, hvis hensigt er at etablere et andet politisk flertal? Det ville da være dumt. Hvorfor skulle man give dem rum, hvorfor skulle man give dem en platform, når man nu har så sikkert et flertal, som man har? Derfor synes jeg stadig væk, at der er nogle, også efter dagen i dag, som må overveje, om det her simpelt hen er en klog strategi.

Når det er sagt, vil jeg godt sige til statsministeren, der jo i morgen skal af sted til Bruxelles, at jeg synes, statsministeren skal være optaget af det, der i hvert fald i mit hoved hedder Chirac-syndromet. Chirac er jo en stor fransk statsmand, i hvert fald efter egen opfattelse, og en stor fransk statsmand på den måde, at han altid siger: Nu lytter jeg til folket. Nu siger han, hver gang han er ude i en ny krise: Nu vil jeg prøve at forstå mit folk.

Jeg vil foreslå statsministeren at sætte sig helt stille ned med et glas vin efter forhandlingerne og diskutere med Chirac, hvordan han er kommet så meget på afstand af sit folk. Jeg mener det som et meget venligt og for så vidt oven i købet kammeratligt råd, for jeg mener, at statsministeren er på vej præcis samme sted hen, nemlig at afstanden mellem statsministerens opfattelse af virkeligheden og virkeligheden bliver stadig større. Jeg tror, at det er Chiracs grundproblem, og hvis statsministeren ikke får drukket et glas vin med Chirac og får talt om det, kan det også blive statsministerens problem. Og på grund af min meget store kærlighed til statsministeren er det klart, at jeg vil undgå, at statsministeren ender i det problem. Så det her kan betegnes som noget, der kommer fra den hovedkasse, der hedder gode råd.

Hvor er det da, at statsministeren er på vej hen med en virkelighed, der ikke har så meget at gøre med den virkelighed, andre opfatter? Lad os først prøve diskussionen om velfærdten. Alle i det her land, ude i virkeligheden, oplever, at daginstitutionerne bliver dårligere. De oplever, at der bliver skåret ned på folkeskolerne. En tredjedel af de ældre svarer, når Ældre Sagen spørger, at deres hjemmehjælp bliver beskåret.